

17. *Лъжя-ша става ли по малкъ, кога-шо нѣколицина души сж съгласни да излъжѣхъ?*
18. *Ако единъ человекъ лъже шолкова чшо-шо лъженіе-шо може му стана навикъ, ще ли шой да е помалко виновашъ за лъжѣ?*
19. *Има ли грѣдъ да ся лъже на шегъ? Какво слѣдствие на шова?*
20. *Да кажемъ, че нѣкой ще ши заповѣда да излъжешъ, шрѣбва ли да излъжешъ?*
21. *Да кажемъ, че нѣкой ши заповѣда да излъжешъ и шы го послушя; ще ли заповѣдъ-ша на другыго да шя извини грѣдъ Бога?*

ОТДѢЛЕНІЕ П.

За Обѣщанія и коншракшы.

1. За Обѣщанія.

Обѣщаніе е изговаряніе на намѣреніе-то ни въ таквъ начинъ, щото самоволно да направимъ другыго да мысли че щемъ направимъ онова, за кое-то говоримъ.

Законъ-тъ на истинность-тж изискува да изговарямы, намѣреніе-то си точно както съществува въ умове-тѣ ни. Ные или имамы намѣреніе да направимъ нѣчто за кое-то говоримъ на другыго или нѣмамы, и нѣмамы по-голѣмъ свободж да лъжемъ за това нѣчто, нежели за кое да е друго.

Като смы изрѣкли това намѣреніе въ таквъ начинъ щото да направимъ очякваніе отъ странж-тж на другыго, ные смы длѣжни да го испълнимъ съ другы думы, обѣщаватель-тъ е длѣженъ да испълни обѣщаніе-то си въ начинъ, въ кой-то той знае, че человекъ-тъ кому-то ся обѣщава го разумѣва; т. е. ные смы длѣжни да испълнимъ очякванія-та, кой-то смы самоволно направил.

Обѣщаватель-тъ не е длѣженъ да испълни обѣщаніе-то си както той самъ мысли, че е обѣщаль защо-то той може да мысли едно нѣщо и да говори друго: нито пакъ по начинъ-тъ, въ кой-то онзи на кого-то ся обѣщава, го разумѣва, защо-то тогава нещяше да има никой край на безосновны-тѣ очякванія на человекы-тѣ; нъ ный смы длѣжни да испълнимъ очякваніе-то на человекъ, кога-то